

ЛОБО МИ Е...4 (24)

КОЛЕДЕН БЛАГОТВОРИТЕЛЕН БАЗАР

ТВОРЧЕСКО ПИСАНЕ

ПОДКАСТИТЕ НА РАДИО „МЕЖДУЧАСИЕ“

ТЕАТЪР СРЕЩУ ТОРМОЗА В УЧИЛИЩЕ

Нашето училище, заедно с още 19 училища в страната, се включва в изпълнение на проекта „Театър срещу тормоза в училище – ТеСТ“. След серия от обучения учениците от всяко от тези училища ще предложат на местната общност театрално представление с ясни послания за култура на толерантност, ненасилие и защитено достойнство на всяко дете.

Защо този проект? Защото тормозът в училище оставя трагични следи при децата и е нужна навременна закрила. Нашето училище работи по ежегоден план за противодействие на тормоза и насилието, но е важно периодично да се презареждаме с нови идеи и да се учим от опита на другите. Харесва ни визията на проекта за училище без тормоз с добра среда за учене, което споделя и търси нови идеи в мрежа от училища с клубове за ООН. (прод. на стр. 3)

Заслужава ли си да се запиша на Еразъм?

Първо искам да споделя моето преживяване по време на тази програма и дали бих го повторила. През пет дни бяха много вълнуващи, изпълнени с емоции и невероятни моменти. Там научих, че освен академични знания е нужна и емоционална интелигентност, колко различни хора има, как външния вид е много малка част от същността на един човек, колкото и банално да звучат

тези неща, мисля, че сега ги осъзнавам наистина. Също така се сблъсках с прекрасни хора, запознах се с нови такива, с които се надявам, че ще продължа да съм толкова близка. И разбира се обогатих общата си култура, наблюдавах обноските, разбиранията и манталитета на друга народност, разбрах какво е да си по-самостоятелен и оправен в различни ситуации и най-важното-много се забавлявах. Със сигурност ще отида пак, аз обичам да пътувам и това е една перфектна възможност. **Хермина Янакиева – 10. Е. клас**

ПРЕДСТОЯЩ КОНЦЕРТ НА ВИПУСК 2026-А

ДУМИ НА ГЛАВНИЯ РЕДАКТОР

Неусетно навлезнахме във втория месец на 2026-а година! Докато се усетим - ето, че вече минал и 14 февруари! Поради натоварения месец януари (около приключването на първия учебен срок) „Лобо ми е...“ не успя да публикува брой, правим го сега като за компенсация е по-обемна, а надяваме се - и интересен!

Отразяваме проект, ръководен от екипа на психолозите в 32-ро - госпожа Галина Лозанова, госпожа Ирина Стоименова и госпожа Десислава Сотирова. Като с гимназиалния етап - 9 клас - основно работи госпожа Г. Лозанова. Темата е доста интересна и е предизвикателство.

Втора тема е приканването за участие по проектите на Еразъм, в които 32-ро СУИЧЕ редовно участва.

Отново ни гостува със свои рисунки Йоан от 10. Б.

Подготвили сме и есета, свързани с Бай Ганьо, тъй като през м. януари отбелязваме годишнина от рождението на Алеко Константинов.

Също така друг наш редовен сътрудник - Виктор Филипов - предлага свой разказ, писан по време на курса по Творческо писане, ръководен от госпожа Елена Христова.

От същата творческа работилница имаме още няколко задачи, които ще представим на отделна страничка.

Своя дебют направи Виктория Попова от 10. Г. клас, която посещава курсове, ръководени от така популярната напълседък българска авторка Рене Карабаш! Съвсем прясна е новината, че тази наша писателка е включена в „Букър“ класацията.

Представяме визията на Поканите, с които зрелостниците от випуск 2026 канят своята публика - читателите на „Лобо ми е...“ на своя концерт, който ще се проведе в залата на УАСГ на 16. 03. 2026.

Програмата е интересна и е изцяло реализирана от учениците в гимназиален етап. Организатори на събитието са госпожа Елена Христова, госпожа Донка Гуцова, господин Димитър Антонов, подпомагани от госпожа Дилиана Филипова и господин Петър Михайлов. Чувствайте се поканени!

И честити празници! Баба Марта! И Деня на свободата! Очаквайте подкаста на Радио „Междучасие“, подготвяно от Неда, Божидар, Кирил, ръководени от господин Юлиан Топалов.

Петър Михайлов - учител по БЕЛ 😊

Театър срещу тормоза в училище (продължение от стр. 1.)

В периода септември - ноември, ученици от 11. и 12. клас бяха подготвени да осъществят серия от обучения "връстници обучават връстници" в толерантност и ненасилствено решаване на конфликти. Обученията бяха проведени през месец декември с всички 9. класове.

Нашето училище, заедно с още 19 училища в страната, се включва в изпълнение на проекта „Театър срещу тормоза в училище – ТеСТ“. След серия от обучения учениците от всяко от тези училища ще предложи на местната общност театрално представление с ясни послания за култура на толерантност, ненасилие и защитено достойнство на всяко дете.

Защо този проект? Защото тормозът в училище оставя травматични следи при децата и е нужна навременна закрила. Нашето училище работи по ежегоден план за противодействие на тормоза и насилието, но е важно периодично да се презареждаме с нови идеи и да се учим от опита на другите. Харесва ни визията на проекта за училище без тормоз с добра среда за учене, което споделя и търси нови идеи в мрежа от училища с клубове за ООН.

С работата си по този проект ще дадем глас на учениците си, те да се идентифицират със своето училище, да участват в оформянето на позитивна училищна среда, чрез силни послания, в подготвена от самите тях театрална сцена. Техни ще са конкретните идеи за реализиране на театрално представление, което да допринесе за създаване на култура на приемане, подкрепа и взаимно уважение в рамките на цялата училищна общност.

Проектът „Театър срещу тормоза в училище – ТеСТ“ се изпълнява в рамките на проекта INSPIRE: Подобряване на националната подкрепа за превенция, интервенция, и отговор на насилието над деца, и овластяване на жертвите, и е съфинансиран от Европейския съюз и фондация „Работилница за граждански инициативи“ (ФРГИ).

#INSPIRE #ФРГИ #НеНаНасилиетоНадДеца

Материала подготви **Галина Лозанова** – училищен психолог в 32. СУИЧЕ „Св. Кл. Охридски“.

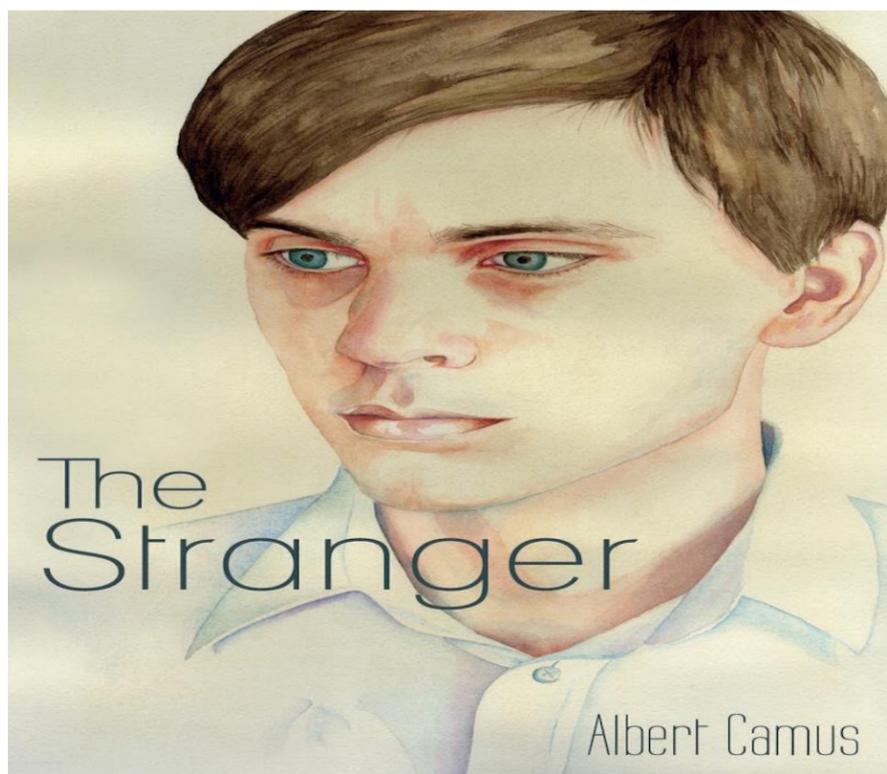
Ревю на „Чужденецът“ – Албер Камю

от **Силвия Барбова**

„Днес мама умря. А може би вчера, не знам“. За много читатели още оттук главният герой – Мьорсо - изглежда прекалено различен, дори граничещ със смахнат, заради липсата на каквито и да е емоции. Аз обаче не го възприемам така. Според мен той не е странен по природа, а е човек, който прекалено дълго се е опитвал да пасне в обществото, докато просто не се е превърнал в някой напълно безчувствен.

Мьорсо е изтощен от социалните норми и етикетите. Той не се опитва да отговаря на някакви характеристики и не иска да доказва, че е добър син, морален човек и нормален член на обществото. Именно това го прави толкова неприемлив за околните. По-фрапиращото за хората не е, че той не чувства, а че не се опитва да го прикрие чрез преструвки и неискрени емоции, както правят повечето.

За мен Мьорсо показва не липсата на човечност, а отказ от лицемерие и страх от отритване. Той не симулира скръб, любов или вяра, само за да бъде приет. И точно чрез това Камю поставя главния въпрос в книгата си: Какъв е смисълът на живота и дали въобще го има? Той не е разгледан пряко, а се разкрива чрез самия живот на героя. Мьорсо не търси голяма идея или оправдание за съществуването си. Живее така, както усеща света и това кара читателя да се замисли дали смисълът е нещо реално или нещо, което си създаваме, за да прикрием страха си от празнотата.

Книгата ми хареса, защото Мьорсо не се опитва да бъде разбран и не моли за съчувствие. Той просто съществува, без да лъже нито себе си, нито другите. И точно това го прави чужденец в общество, което предпочита преструвките пред истината.

Линк, на който може да се прочете книгата онлайн:

<https://chitanka.info/text/14663-chuzhdenetsyt>

На 16 януари в разпространение тръгва заглавието, което откри триумфално 11-ото издание на кино-литературния фестивал „Синелибри“ – „Чужденецът“ на френския режисьор **Франсоа Озон**. Черно-бялата адаптация по култовия роман на **Албер Камю** спечели възторжени оценки както от критиката, така и от публиката, а преди това бе посрещната с дълги овации на премиерата си на фестивала във Венеция.

Повече виж на: https://artportal.news/cinema-bg/chuzhdenecat-na-fransoa-ozon-tragva-po-kinata-v-cyalata-strana-ot-16-yanuari#google_vignette

– ЦИФРОВИЯТ ВЕСТНИК –

Бай Ганьо е жертва на обстоятелствата

Алеко-Константиновата творба „Бай Ганьо“ разглежда образа на героя, на когото е кръстена творбата. Той е представен гротеско, описан като мъж на средна възраст, облечен с кирлива риза и видимо изразена липса на добра хигиена. Авторът се старее да представи простацината в българското общество чрез своя герой. Бай Ганьо притежава неоправдано самочувствие, прекалена пестеливост, нахалство и мърливост. Той е отблъскващ и не е пример за подражание, въпреки че неговият образ се среща и в съвременното общество. Той трупа богатство чрез измами, не притежава морал. Сравняваме го с хамелеон поради внезапната смяна на политическите му нагласи в зависимост от настоящата управляваща политическа партия. Ключовата дума отнасяща се до характера на героя е „келепир“ (от турски), изразяваща се в постигането на изгода на всяка цена. Според мен обстоятелствата не оправдават неговото поведение, нагласа и начин на живот, защото всеки човек притежава избор. Много хора също нямат пари и са поставени пред подобни на неговите трудности, но избират да живеят честно и достойно. Аз смятам, че простацината и в творбата, и днес не трябва да се оправдава. Ключов е личният избор. Не е редно героя да бъде наречен „жертва“, понеже той не страда. Бай Ганьо винаги се старее да осигури собствения си комфорт. Той се харесва и не възнамерява да се промени.

Аделина Тодорова от 10. В. клас

Байганьовищината е изразена в наглост, безсрамие и чувство за превъзходство. За съжаление тези качества са често срещани в съвременното общество. Било то в политици, учители, които не зачитат връзката между учител и ученик като нормална като човек с човек. Но също така можем да ги видим и в членове на семейството и приятелите. Това може да би се отразява във факта, че родителите си мислят, че са над децата, защото са по-възрастни, а в приятелите чрез съперничество. Бай Ганьо е показател за надменност, безочие и неморалност, тъй като гледа със снизхождение на хората, които не са видели Европа. Така съвременната младеж гледат да се налагат това кой какво има и колко. Българското общество е огледално на образа на Бай Ганьо тъй като всеки гледа да вземе без да даде или винаги да е в изгода, независимо какъв ефект ще има това върху другите.

Жанет Ангелова от 10. Г. клас

**При разглеждането на книгата „Бай Ганьо“ от Алеко Константинов, учениците от десетите класове получиха учебна задача да напишат есета по темата. Предлагам някои от тях на следващите странички. ПМ 😊*

– ЦИФРОВИЯТ ВЕСТНИК –

Бай Ганьо чете „Бай Ганьо“:
„Ама Вагабонтин, а-а!“
(1947)

Можем от една страна да кажем, че Бай Ганьо е жертва на обстоятелствата защото е представен за нас в текста като типичен „балканец“. Той е егоистичен, пълен с предразсъдъци, горчив и неприятен тип, който се държи некултурно.

Има аргумента, че средата у нас е такава, но и това просто не е така. Той дори и да е в други условия, места или при други хора, продължава да се държи по същия начин.

Аз лично бих твърдял обратното - обстоятелствата за жертва на Бай Ганьо, където и да отиде Бай Ганьо прави проблеми, държи се неприлично или е крайно неприятен.

Ако наистина трябва да твърдим, че той е жертвата, трябва да имаме възгледа, че не знаем нищо конкретно за неговото минало, също така от страна на произведението той трябва да се държи така за да може автора да изтъкне как да не се държим. Вътре в текста бих казал, че не е жертва, но в някакъв смисъл е жертва на действителния свят - авторът нарочно го прави такъв.

Кирил Леваков от 10. Г. клас

<https://impressio.dir.bg/portret/bay-ganyo-shte-tarzhestvuva-dokato-nyakoy-go-dopisva>

Бай Ганьо днес

Персонажът на Бай Ганьо никога не избледнявал; винаги е блуждаел със силно уловима нелепост и лека нотка неприязъм. Този литературен образ не е, в никакъв случай, модел за подражание. Това твърдение е подкрепено с теорията за ‘телесната долница‘ на Михаил Бахтин, а именно, че герои описани през долната част на тялото си са лош пример за населението. В първата част на книгата на Алеко Константинов се откриват множество описания на външния вид на Бай Ганьо и много често представят героя в нечистоплътното си превъзходство. Като прибавим и лошите навици, липсата на културно възпитание и нечестните начини за печалба, можем уверено да кажем, че Бай Ганьо не е възхваляващ образец на българското общество.

Бай Ганьо присъства в актуалното ни всекидневие: хора, които променят политическите си възгледи, за да може винаги да са на първа позиция. Актуален пример за това са изборите в САЩ, където републиканците избраха по-ниски цени за газ, вместо човешките права на емигрантите и хомосексуалистите, просто защото им е по-удобно така. Това, което не осъзнаваха тогава е, че и техните права са отнети. Сега в случай на нежелана бременност, няма как да се абортира зародишът и техният избор е между раждане и смърт. Този феномен попада под названието „политическо, хамелеонство“, което притежава именно Бай Ганьо. Докато правителството не им създава преки проблеми, те не осъзнават по какъв начин то възпрепятства остатъка от обществото.

Още един пример за навлизането на този литература образ в нашия свят е именно сред младото население. Ако се загледате в младежката общност ще видите, че доверието е слабост, истината е преоценена и отговорността е дискриминация. Модерна е агресията, подигравките зад гърба, чупенето на сърца, безпрецедентното лицемерие и плътното удоволствие. Животът е станал театър; всичко е сцена и ако не усвоиш ролята си навреме – нямаш място под прожекторите.

Диана Рашева от 10. В. клас

Овалният кабинет

За 32-ро се знаеше, че има дълга и интересна история. По-запознатите знаеха, че някъде под самия двор на училището има бомбоубежище. Но никой от учениците не подозираше какво ги дебне над главите им всеки ден. На пръв поглед странно и неочаквано – на покрива на училището, между двете крила, имаше необичаен заоблен издатък, който никой не беше забелязал. Това беше някакво помещение, което външно напълно се сливаше с останалата част от сградата.

Но нещото, което най-много предизвикваше въображението, беше затвореният зад решетки прозорец. През него директно се виждаше целият вътрешен двор на училището и всичко, което се случва в него през цялата година.

През следващите седмици слухове тръгнаха из училището за това тайнствено, непознато, но толкова близко до нашето всекидневие място. Имаше хипотези сред учениците, които се притесняваха да не би там да бъдат затваряни и заключвани най-

непослушните и проблемни ученици. Това нещо дълго занимаваше умовете им. Учителите мълчаха, администрацията на училището – също. За някои това показваше красноречиво, че може би има нещо нередно. Възможно ли е това да е наистина затвор, където доживот остават заключени провинилите се пакостници? – Тази мисъл плашеше малките ученици, които постепенно подобриха поведението си през часовете и междучасията. Учителите бяха доволни!

Два месеца по-късно любопитството на един шестокласник доведе до разкриване на истинската функция на овалния затвор. Момчето потърсило в архивите и намерило плановете за изграждането на сегашната, над осемдесетгодишна сграда на училището. На втория етаж било предвидено едно овално помещение.

Затвор? – Не!

Библиотека? – Не!

Тоалетна? – Не! Не и не...!

Оказа се едно малко, просто хранилище за стари, ненужни документи.

Виктор Филипов – 12. А. клас

Живот

Когато ме гледаш
Когато ревнуваш

Когато целуваш
Когато милуваш —

и морето те копнее,
вълните бушуват.

И детето пак се смее.
Животът танцува!

*Авторът предлага и стихотворение към основния си текст.

– ЦИФРОВИЯТ ВЕСТНИК –

Аз, Кая и ванилови бисквити

Обичам футбола, но ето пак съм на игрището и дишането ми е затруднено. Около мен има хора. Учителките викат името ми, децата тичат наоколо, паникьосани и уплашени. Следващото нещо, което си спомням, е как се озовавам в детската болница в малкото градче, в което живея. От лицето на майка ми текат сълзи, а баща ми крещи нещо на доктора. Разбрах, че имам астма. Времето ми помогна да приема болестта, но това, че не можех да играя повече футбол, ми убиваше като камък в обувката.

Въпреки това се вълнувам да започна училище. Макар че родителите ми ме предупредиха, че може да е по-различно от очакванията ми.

На първия учебен ден беше забавно. Запознах се с няколко деца. Държах се изключително добре с мен, но в края на третия час получих криза. Започнах да търся инхалатора във всички джобове на раницата си. Нямах го никъде. Излязох от стаята, но когато вече бях в коридора, главата ми рязко се замая. Някой се обади на майка ми и на баща ми, които не успяха да дойдат навреме, но имах късмет, че медицинската сестра дойде с инхалатор и, ако трябва да сме честни, спаси живота ми.

Следващите дни бяха по-тежки и от кризата. Навсякъде се носеха какви ли не слухове. Децата ме избягваха и винаги, когато минех покрай някого, той ме поглеждаше с отвращение. Неусетно загубих всичките си приятели и останах сам. В междучасията не говорех с никого. Оставях в стаята и рисувах или четях и играех с количките, които дядо ми подари малко преди да почине. И така безславно минавах дните ми в училище.

В края на учебната година взех изпитите си успешно и ме приеха в едно от престижните училища в града. За мое голямо нещастие, един от съучениците ми бе приет в същото училище. Той започна да разказва случките с кризите ми и новите ми съученици започнаха да ме отбягват. Аз също се дистанцирах от тях - бях прочел изобилие от книги и това си беше моята крепост. Чрез книгите попадах в нови светове и героите вътре ставаха мои приятели. Така растях – едно затворено в себе си момче, което обикаля Земята без да помръдва от мястото си.

В началото на девети клас учителката ни по математика ни съобщи, че ще имаме ново момиче в класа. Мислех си, че и тя ще ме отблъсне, както всички останали, но в голямото междучасие, докато четях за пореден път любимата си книга в училищния двор, внезапно от *нищото* се появи новото момиче. Беше толкова красива. Косата ѝ беше слънчево руса, а очите ѝ бяха дълбоко зелени. Нямах никакъв грим, но изглеждаше по-добре от другите напудрени момичета. Носеше бяла рокля и независимо от това, тя дойде и седна до мен на земята.

- Какво четеш?- попита ме тя.

Не ѝ отговорих, просто обърнах корицата на книгата към нея.

- Интересна ли е?

- Това е любимата ми книга. – отвърнах ѝ аз.

- Аз съм Кая! Ти?

- Уил. Имаш хубаво име!

- Благодаря ти... – каза тя и прекрасната ѝ усмивка изгря на малиненочервените ѝ устни. – Искаш ли да се разходим?

Не ѝ отговорих, а просто се изправих и ѝ подадох ръка. Беше мила даже повече, отколкото съм си и представял. Май не знаех нищо за хората.

Тя ми предложи да отидем в любимия ѝ парк. Разказа ми как го е посещавала с баща си, когато е била малка. Разбрах, че наскоро го загубила. Това бе непоносимо. Стана ми тъжно и опитах да я разсея.

Когато стигнахме, седнахме на една напукана от старост пейка. Бяхме заобиколени от есенни дървета, сипещи листата си навсякъде. Те тъчаха килим, обагрен в жълто-оранжеви цветове. Времето бе прохладно, но всъщност приятно. Всичко беше магическо. Докато се взирахме в смайващата гледка, тя отвори розовата си раница. Извади от нея квадратна метална кутия. Когато я отвори, аромат на ванилия, смесен с кокос, се разнесе покрай нас. Вътре имаше бисквити, поръсени с шоколадови пръчици. Изглеждаха много апетитно. Така и ухаеха. Тя взе една бисквитка, поднесе я към устата ми и каза „Пробвай“. Аз отхапах бисквитата, а Кая не спираше да ми се усмихва. И в този миг мисля, че усетих ваниловия вкус на любовта.

От този ден нататък Кая стана една от малкото причини да ходя на училище. Тя ме правеше щастлив. Въпреки това тя беше толкова различна от мен. Беше мила, лъчезарна, позитивна. Само тя ме разбираше и ме подкрепяше. Не ме осъждаше заради болестта ми. Понякога се чудех дали Кая не е ангел.

Мина месец от приятелството ни. Човек не бива да забравя, че когато нещата станат прекалено хубави, нещо лошо е на път да се случи. Имам дежавю. Лежа на земята. Не мога да дишам. Всички са ме наобиколили в кръг. Учителката ми по физическо звъни на медицинската сестра. Медицинската сестра не вдига. Медицинската сестра обядва. После линейка. Системи. И бяло.

- От три дни е на командно дишане. – чух някой да казва в болничната ми стая.

Опитах да отворя очите си и чух познат глас. Вратата се отвори и влезе Кая. Стаята стана по-светла, сигурно от бялата ѝ рокля. Носеше любимата ми книга. Тя се приближи, подаде ми ръка и каза „Ела“. Казах ѝ, че не мога да се движа, но тя ми отговори „Можеш. Просто стани.“ Изправих се по-лесно, отколкото очаквах. Бях лек като перце.

- Къде отиваме? – попитах Кая щом я хванах за ръката.

- Вкъщи. – отговори тя и излезе през вратата.

Последвах я. Вървах след нея и тя осветяваше коридорите. Изгубих я от погледа си, но продължавах да следвам светлината ѝ. Аромат на ванилови бисквити изпълваше пространството. Следвах го. Вече знам - така мирише любовта.

ВИКТОРИЯ ПОПОВА 10. Г. КЛАС

Йоан Зарков 10. Б.

– ЦИФРОВИЯТ ВЕСТНИК –

Борбата срещу тероризма

Какво представлява тероризмът? Какви са целите му? Кой са най-големите терористични атаки? Как можем да се справим с него? Това са въпроси свързани с един от най-сериозните глобални проблеми в съвременния свят. В последните години все по-често се срещаме с тази трагедия. Дали бихме могли всички заедно като общество да се справим с нея?

Според хърватския философ Игор Приморац тероризмът е целенасочено сплашване, което има за цел да накара другите да правят неща, които иначе не биха направили. Но истината е, че самият термин “тероризъм“ няма точно определена дефиниция. Самият акт представлява военно престъпление в мирно време, най-често с политическа цел.

Най-точният случай за подобно престъпление е от началото на XXI век. На 11 септември 2001 година са извършени четири съгласувани самоубийствени атаки срещу САЩ, в Ню Йорк и Вашингтон. Сутринта на този ден 19 терористи от ислямска военна организация отвличат 4 пътнически самолета. Похитителите умишлено разбиват два от тях в двете кули близнаци на Световния търговски център в Ню Йорк. Третият самолет е разбит в Пентагона – седалището на Министерството на отбраната на САЩ, а четвъртият – в открито поле в Пенсилвания. Броят на загиналите е 2974 души от общо 90 държави. Националната трагедия, наречена още „девет единадесет“ е едно от най-мощните и трагични събития на XXI век, което повлиява силно в политически, психологически и икономически аспект на целия свят. В тази критична ситуация жителите на Америка виждат ужасяващата страна на терора от първо лице. Страх, паника и безпрецедентни мерки за сигурност сковават цялата страна. Почти четвърт век след атентата отзвукът от него все още е болезнен в съзнанието на много американци.

Терорът засяга и Франция. На 7 януари 2015 година в Париж група терористи извършват нападение срещу редакцията на френския сатиричен седмичник „Шарли Ебдо“. Двама маскирани, въоръжени мъже нападат седалището на вестника и убиват редактора Стефан Шарбоние, девет служители и двама полицаи. Смята се, че терористичният акт е извършен, заради многократните публикации на карикатури на Мохамед, основателят на Ислямската държава. По време на стрелбата се чували възгласите „Аллах Акбар“, което означава „Бог е велик“ на арабски.

Общо 17 души са убити на четири места между 7 и 9 януари, като поне още 21 са ранени. Това е най-смъртоносното терористично нападение във Франция от 1961 година, когато 28 души загиват при влаков бомбен атентат, извършен от „Организацията на тайната армия“ във връзка с войната в Алжир. Цялата журналистическа гилдия в Европа остро осъжда тази безпрецедентна жестокост. В Париж се провежда масова демонстрация на национално единство в памет на жертвите. Общо 3,7 милиона души се присъединяват в цялата страна към най-големите демонстрации в историята на Франция, наречени републикански маршове. Тази съпричастност сама по себе си показва колко горди и непримирими са французите, които като своя национален символ френския галски петел са бдителни, смели и борбени.

Тероризмът приема най-различни изражения. Сам по себе си той доказва, че никой не е застрахован. Стотици невинни хора изживяват ужаса в Манчестър. На 22 май 2017 година след концерт на Ариана Гранде в Манчестър Арена е извършен терористичен акт от атентатор-самоубиец. Виновникът е 22-годишният британец от либийски произход Салман Абеди, който се самовзривил с импровизирано взривно устройство. Жертвите са 22, включващи

деца и тийнеджъри и има над 500 ранени. Това е най-смъртоносната терористична атака във Великобритания след бомбардировките в Лондон през 2005 година.

Макар да изглеждат произволни и случайни, всъщност терористичните актове са внимателно координирани с цел да провокират максимална реакция. Те имат силно психологическо въздействие и когато е възможно посягат на държавни символи с цел да окажат максимален натиск върху обществото.

Може да заявим, че тероризмът е едно от най-сериозните предизвикателства пред съвременния свят. Важен аспект в борбата срещу него е ефективното международно сътрудничество. Използвайки модерните технологии можем изключително бързо да локализираме различни терористични клетки. Контролирането на оръжията и задълбочените проверки по летищата, гарите и пристанищата биха били от голяма полза за елиминирането на потенциална опасност.

Социалните фактори като бедност, липса на образование и криминални прояви могат да бъдат благоприятна среда за развитието на радикализация. По мое мнение интеграцията, социалните програми и образованието биха могли да намалят вероятността младите хора по света да бъдат привлечани от екстремистки идеи. Превенцията включва и борба с онлайн пропагандата, която е съществен елемент от набирането на поддръжници за терористични групи.

От всичко казано до тук можем да заключим, че борбата срещу тероризма е дълготраен процес, който изисква баланс между твърдост и хуманност, сигурност и свобода. Само чрез общи усилия и уважение към човешкото достойнство, обществото може да изгради устойчив щит срещу онези, които се опитват да го разрушат чрез страх и насилие.

ИЗАБЕЛА БОЯНОВА 10. Е. КЛАС

Рисунка: Йоан Зарков – 10. Б. клас

ТРАДИЦИОНЕН КОЛЕДЕН БАЗАР В 32-РО...

(продължение от стр. 1)

И през тази учебна година в нашето училище се проведе традиционният коледен базар, който се състоя през последната учебна седмица преди коледната ваканция. Събитието отново се превърна в повод за сплотяване на училищната общност и създаде празнична атмосфера, изпълнена с настроение, творчество и коледен дух.

Ученици от различни класове се включиха активно в подготовката на базара, като с желание и усърдие изработиха разнообразни ръчно направени изделия. Сред тях можеха да бъдат открити коледни украси, сувенири и други тематични предмети, изработени с внимание към детайла и въображение. Особено впечатление направи фактът, че тази година за първи път от дълго време насам коледният базар включваше и кулинарни предложения.

Ученици от почти всички класове демонстрираха своите умения не само в учебната среда, но и в кухнята, като представиха богат избор от домашно приготвени сладкиши. Те бързо намериха своите купувачи и донесоха радост на всички посетители. Базарът беше посетен от представители на цялата училищна общност – от най-малките ученици до бъдещите абитуриенти, както и от учители и гости.

Коледният базар се утвърждава като значима училищна инициатива, която насърчава сътрудничеството, отговорността и взаимната подкрепа. Успехът на събитието беше резултат от усилията на всички участници, тъй като всеки от тях имаше своята роля и значение. Подобно на прозорците в една сграда, всеки допринесе за това общото пространство да бъде светло, живо и пълноценно.

Николай и Мартин от 12. клас

МАРИЯ ХРИСТОВА от 12. Е. клас

ПРОБЛЕМНИ СТАТИИ

Опазването на околната среда в много случаи се определя като задача на държавата, организациите и международните институции. Те допринасят за чистотата в природата, но има и друг основен фактор, а именно хората, защото промяната започва от човека и неговата нагласа към проблема за замърсения ни, заобикалящ свят. Всеки има своя роля, дори и на пръв поглед малка, но може да се превърне в ключов фактор за по-устойчиво бъдеще.

Повечето хора дори не разбират истинската същност на проблема и, когато хвърлят отпадъка си на земята, не се замислят, че това може да доведе до смъртта на растение или животно, което е жизненоважно за нашата планета Земя. Промяната трябва да започне със съзнанието на хората за опасността и желанието им за промяна. Грешното мислене, че един човек не може да допринесе за по-чистата среда трябва да се промени, защото ако всеки ден се стараем да запазим планетата ни резултатите ще са налице.

На първо място е важно да се намалят отпадъците. Не е редно да се хвърлят опаковки, фасове, пластмаса в околната среда, защото поради бавното разграждане на тези материали има сериозни последици, като смърт за животните в океаните и горите, замърсяване на почвите и водите и намаляване на растенията, които са жизненоважни за съществуването ни. Този проблем може да се намали, като събираме боклуците си разделно, рециклираме и, когато сме в планината, прибираме опаковките и ги хвърляме в кофа за смет. Разделното хвърляне или рециклирането са процеси, които спестяват суровини и енергия, което е изключително важно за напредващия и развиващ се свят. Също така това създава и навици, които постепенно променят цялостната култура на обществото. Много хора подценяват колко голям ефект има правилното изхвърляне на отпадъци, но именно малките действия, извършени от милиони хора, водят до реалната промяна. От друга страна е важно хората да правят внимателен избор на продуктите, които купуват. Може да се намали консумацията на месо, което ще спаси животите на милиони беззащитни животни. Друг вариант е хората да започнат да отбягват закупуването на еднократни пластмасови изделия и да се опитат да ги заменят с такива за многократно употреба, които могат да се използват в по-дълъг период от време. Преди да купим нещо ново е важно да се запитаме дали наистина ни е необходимо. По този начин ние не само пестим ресурси, но и даваме пример за по-разумно отношение към потреблението.

Не бива да се подценява и личната отговорност за намаляване на въглеродния отпечатък. Милионите коли и отделените от тях газове вредят изключително много и водят до силно замърсен въздух, който е вреден не само за Земята, но и за всички нас, които сме нейни обитатели. Преминаването към по-екологичен транспорт- ходене пеша, колоездене или по-честото използване на градски транспорт- допринася значително за по-чист въздух.

Всички можем да пестим енергия и у дома, като изключваме електроуредите, които не използваме, да заменим обикновените крушки с енергоспестяващи и да ограничим прекаленото и излишно отопление и охлаждане. Това са дребни навици, които в дългосрочен план имат осезаемо значение.

Личният ни пример може да бъде и образователен. Споделянето на знания, даването на пример на семейство, приятели, познати и особено на деца ще ги подтикне към промяна и желание за по-чиста околна среда, и ще серазпространи значително. Участието в доброволчески инициативи, като засаждане на дървета, почистване на паркове или реки, не само помага на природата, но и създава общностна ангажираност. Опазването на околната среда не е просто задължение, а отговорност, която носим към бъдещите поколения. Личният принос започва с малки, ежедневни действия, които изглеждат незначителни, но в съвкупност изграждат ново отношение към света около нас. Ако все от нас има желание и направи усилие, колкото и малко да изглежда то, цялостният резултат може да бъде изключително значим.

Виктория Николова 10. А. клас

Бияна Брик, 10 а клас

Правото на силата и силата на правото

В историята на човечеството винаги са се сблъскали две противоположни логики – логиката на грубата сила и логиката на справедливото право. Но какво точно означава това? Правото е система от правила и норми, които забраняват или разрешават определен начин на поведение. При нарушение следва наказание. Силата, от своя страна, се свързва както с физическа, така и с психическа издръжливост в определени ситуации. Както правото, така и силата могат да наложат волята си върху хората.

Правото на силата е най-старото оправдание за власт. В своята същност то означава, че онзи, който разполага с повече власт, било то физическа, икономическа или политическа, има „правото“ да налага волята си. За това Блез Паскал казва: „Неспособни да дадат сила на правото, хората са дали право на силата“. Според мен правото е винаги на страната на по-мощните, въпреки че е създадено, за да могат всички да са равни, ако не в ежедневието, то поне в правото. Това е причината, заради която неща като диктаторските режими, войните и тиранията над слабите съществуват. В такъв свят мирът е временен, а справедливостта – невъзможна. На този принцип работи и тормозът в училище. Чувството на безпомощност е почти винаги причина за това. Например, по-голямото дете бие по-слабото, за да покаже власт. Когато силата е единственият начин да се чувстваш добре, всеки се стреми да стане по-силен, за да оцелее, и така обществото се превръща в арена на постоянна борба.

От другата страна стои идеята за силата на правото – много по-млада, но далеч по-цивилизована. Тази идея държи на правила, създадени да важат за всички. Правото има сила, защото гарантира ред, предвидимост и справедливост. То защитава слабите и превръща човешката общност в нещо повече от сбор от интереси – в общество. Там, където властва правото, конфликтите се решават чрез диалог и институции, а не чрез страх и насилие. Например, един гражданин завежда дело срещу богат или влиятелен човек и съдът отсъжда справедливо по закон, независимо от силата на другия човек. По този начин съдът защитава слабия от по-силния и правилата стават по-силни от личната мощ. Правото има сила единствено когато хората вярват, че то е по-важно и по-устойчиво от временната власт на отделни личности. Там, където тази вяра липсва, силата отново взема централно място.

В съвременния свят наблюдаваме непрестанна борба между тези две идеи – правото на силата и силата на правото. Дори и днес, когато говорим за демокрация и човешки права, често виждаме ситуации, в които силата се опитва да се представи за право. Фалшифицирането на избори е пример за това.

В крайна сметка бих обобщила, че обществото, което поставя силата над правото, рискува да се върне към хаоса и свободията. Обществото, което поставя правото над силата, изгражда истинска свобода. И именно в тази разлика се съдържа най-важният избор, пред който са изправени хората във всяка епоха.

ТВОРЧЕСКИ ДЕБЮТ

Най-добрата ми приятелка

Спомняш ли си деня, в който се срещнахме?
Ти беше смелата, аз бях малката,
ръка за ръка, ние оформихме врата,
Бутайки я широко, за да намерим всичко това -
животът, който не бяхме живели преди.

Нито Бог, нито Дяволът ще ни разделят,
Мислех, че техните слуги са опитвали и са се проваляли;
Те се препъваха всеки път, когато удряха сърцата ни.
Ще бъдат ли съдени за законите, които са дефинирали,
За пресичане на тези, от които трябваше да се страхуват -
И нарушаване на вълната на Небесните принципи?

Денят, в който поемеш последния си дъх,
Ще бъде денят, в който ще се изгубя,
Погълната от пламъка, който запали отдавна.
Нека това да бъде, когато се изключа,
Нуждаейки се от ръка, която да ми помогне да стана,
Да дишам и да намеря причината си да се държа.

Но аз знам, че този ден никога няма да дойде,
Защото в този живот стоим като едно цяло.
Когато сенки се надигнат, с които не можеш да се бориш,
Аз ще бъда твоят сияен щит от светлина -
Съдба, изсечена в древен камък,
за да те вода безопасно и да те заведе у дома.

И все пак, когато протегна ръка към теб в нужда,
Знам, че ръцете ти няма да ме държат близо,
Но в ума ми чувам гласа ти -
Прошепната истина, която ме държи свободна,

Че всичко е наред, аз трябва да вярвам,
Защото ти никога не би ме излъгала.

Обичам те, моя скъпа най-добра приятелка
благодаря ти, че си като сестра за мен..

Литиевото острие

Седя на леглото, ножът е плътно до мен,
забравила коя трябваше всъщност да бъда.
Отхвърлена от тези, в чийто бях плен,
сред езера с черни лебеди – моя присъда.

Не мога да мисля, не виждам, не чувам дори
хората, протегнали близо до мене ръце.
Може би точно тази вцепененост ми крои
път да остана над водата, без лице.

Крещя в безмълвието: „Убий ме!“ – докрай,
отново и пак, докато ехото в мен онемее.
Докато отровата напусне този горчив рай –
дома в сърцето ми, който вече не живее.

Разрежи ме, звяр такъв, със хладната стомана,
виж това създание, в което се превърнах.
Всичко, което не можах, и всичко, що не стана –
душата, която не разбрах и никога не върнах.

Ще се усмихвам през болката – нали това желаят?
Смела жена с душа, непокътната от греха.
Но те не виждат как в мен демоните лаят,
докато стоя изправена, губейки дъха.

Защото истината в мен остава скрита и жива
в тази тиха война на един отчаян живот.
Аз съм просто сянка, която си отива –
душа, която литиев нож не убива.

ВЕЛИСЛАВА ТАЧЕВА – 10. Г. клас

ТВОРЧЕСКИ ДЕБЮТ

Реквием за Времето

„В теб, дух мой, меря времето...“

На Д. Филипова

Имало едно време... По мое време... Доброто старо време...
Времето лекува... Всичко е въпрос на време... Дай му време...
Времето ще си покаже... Печеля време... Убивам време... От време
на време... Времето лети... Губя си времето... Няма време...

I.

Аз космическите орбити въртя в спирала
и звездите горе понякога бутам от място.
Лятото жълто преливам във зимата бяла;
прогарям треви и полета и събличам бряста.
Аз огъня го карам да се сгромоляса в сажда
и леда го слагам във дланта ми да изстине.
Аз гледам майчината рожба как се ражда
и я чакам после да живее, страда и загина.
Аз от лицата ви изпивам бавно младостта,
ушите ви раздирам, очите ви пробождам,
пращам ви при моята посестрима Смъртта;
всяка ваша мъка от мене произхожда...
Аз заглушавам думите ви тихи и нечути,
аз навивам на часовника ви час след час,
после забавям най-важните за вас минути.
Всичко, всичко, всичко върша само аз...

II.

Правя грешки. Аз виждам на всички сълзите
и искам, искам някоя от тях да ме трогне.
Гледам ви как по земите без помощ пълзите
и се моля и моля всеки да го превъзмогне.
Кой съм? Аз ли съм за всичко туй виновен?
Бог ли съм или Неговия уред, с който борави,
за да си измие ръцете безкрайно греховни
и цялата вина на моя гръб да си остави?
Има ли нещо, на което съм подвластен
или съм Ева - майка на всички, щерка ничия?
Не чувствам, а съм толкова нещастен;
няма с кого да споделя своите "отличия"...
Не съм виновен, а просто съм така орисан:
да движа всичко, макар да е една несрета.
Аз ходя по стръмния път за мен написан
и всички хвърлят си по мене гнета...

III.

За някои минавам твърде бързо - като миг;
за други пък се бавя и те само чакат, чакат.
трети псуват ме, че съм им взел младия лик.
Аз не знам да бързам ли или да се протакам.
*

С човечеството съм от своето начало
и гледал съм как гори, лети и гасне.
И жалко, че след толкова години извървяло,
човекът малък така и не порасна.
*

Мразят ме, че следва след мене Смъртта,
и плюят ме сираци, майки и вдовици.
Колкото и да са им писани в живота лета,

на смъртния одър всички реват като дечица.
Всички от Нея изпитват кръшен страх
и треперят, щом чуят мрачното ѝ име.
Аз не съм такъв страхливец като тях.
Аз търся моята сестра, защото боли ме!

IV.

Сестро...

Всичките човеци пред тебе коленичат
и се молят напразно ти да ги подминеш,
но аз по нищо на хората не приличам
и те моля - накарай ме аз да загина.
Прибери ме с теб под твоята черна вила
и възпри ми всички тия умори и болезки.
Има ли на тоя свят божествена сила,
която да ме отърве от мъките човешки?
Аз знам, че няма кой от плещите ми да вземе
тая тежест, болка, тая вечна, вечна скръб.
Няма какво да сторя. Аз съм просто време
и всичко се стоварва на превития ми гръб.

Аз съдбата вече, сестро, си зная:

да търся, но никога да не си намеря края...
23.12.2025г.

Оракул

Очите ми разтворени са като цепеници
и устата ми дамгосана е като вишна;
вените ми са зелена горска плетеница
за ръката ми - здрава бреза стогодишна;
косата ми е къдрава като цигарен дим,
полегнал върху узрялата ми жълта круша;
лепкавата, черна кал за мене беше грим,
а шубраците пазеха ми всяка вечер суша.
Дълго вървах из непознатото и дивото,
губих се при всеки дънер, всяка шума.
Видях на калта и на студа красивото
и от устните ми не се отрони и дума.

Ядох месо червено от заешки, бели гърла
и кърших крилата на умиращи птички.
Майка ми беше сивата странница - мъгла -
и зарад нея знаеха ме у гората всички.
Цвета от пеперудите пиех с остри зъби,
късах цветя и ги правех в котле на билки.
Разхождайки се, събирах отровните гъби
и после събирах ги в стъклени бутилки.
С вятъра танцувах в горчивата есен,
със слънцето флиртувах в горещо лято,
в грозна зима топла беше мойта песен,
а на пролет приветствах моето ято.

Предсказвах. Гледах дланите на всеки
и говорих им за магийни, светли орисници;
проследявах по пръстите техните пътеки,
а в замяна получих недоверие в измислици.
И в карти гледах, и във камъчета горски,

– ЦИФРОВИЯТ ВЕСТНИК –

помагах всекиму, що търсеше помощта ми.
 Нагърбих малолетен вси проблеми хорски
 и засветих в гълъбени, малодушни гами.
 Но наведнъж презрях и хора, и магии
 и тръгнах дълбоко в планини и пещери,
 дето сам паля огньове лилави и ничии,
 дето никой нивга няма да ме намери.

Дълго продължи моя животински спектакъл,
 дълго ще е за мен гората разлистена.
 Станах на себе си всевишен оракул,
 оракул на моите тайни и моите истини.
 14.12.2025г.

Кратко представяне

Представянето ми пред училищния вестник, което ми бе заръчано от невероятно драгия ми преподавател по български език и литература, а именно господин Петър Михайлов и което очевидно е от скверна важност, за да изложя пред драгите читатели какво всъщност представлява Александър В. Георгиев, ще конструирам в две части: кратки откъси от чуждестранни творби, които резонират с мен, и сонет, написан от мен, който ще отговори на въпроса „Кой съм аз?“.

*„I love you, but you don't understand me, I'm a real poet!
 My life is my poetry, my lovemaking is my legacy!
 My thoughts are about nothing, and beautiful, and for free.“*

Lana del Rey,

„Salamander“

*„It's not that I feel different, and I don't mind that it's not hot
 It's just that I belong to no one, which means there's only one place for me
 The city not quite awake, the city not quite asleep,
 The city that's still deciding how good it can be.“*

Lana del Rey, „LA

Who Am I to Love You“

*„Have you ever confused a dream... with life? Or stolen something when
 you have the cash? Have you ever been blue? Or thought your train
 moving while sitting still? Maybe I was just crazy. Maybe it was the 60s.
 Or maybe I was just a girl... interrupted.“*

Susanna Kaysen,

„Girl interrupted“

Кой съм аз?

Що за въпрос! Та аз съм Елена от Спарта
 и за мен десет години кладеше се Троя;
 тялото ми е Божий справочник и карта,
 а кръста ми голготен е изваян от секвоя.

Та аз съм Юда Искаротски, дето виснал
 се люлее от своя чер, безгрешен креп;
 дето целунал е по бузата Исуса Христа
 в замяна на пари, колкото за залък хлеб.

Та аз съм Данте, Шекспир и съм Кафка,
 също Ницше, Фройд, Камю и Улф, и Плат.
 Аз съм от духа всевишен до невидна мравка;
 аз съм жега бясна и съм скромнен хлад.

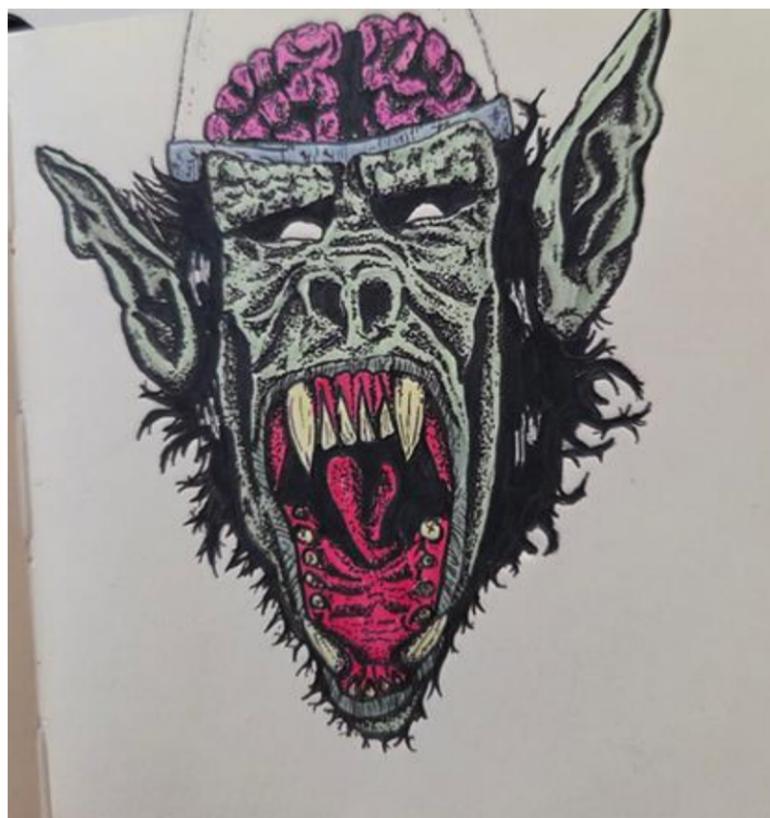
Аз съм всичко, що историята е създала.
 Аз съм поезия, излята във човешко тяло.
 20.12.2025г.

- *Wicked Game*, Chris Isaak
- *Terrence Loves You*, Lana del Rey
- *The End of The World*, Skeeter Davies
- *Old Money*, Lana del Rey
- *Futile Devices (Doveman Remix)*, Sufjan Stevens
- *Pretty When You Cry*, Lana del Rey

АЛЕКСАНДЪР ГЕОРГИЕВ – 10. А. клас

*Тук може да чуете/видите подкаста на Радио „Междучасие“ –
 в ролята на водещ е и авторът:

https://www.youtube.com/watch?v=Q1-H_evkDa4

Рисунка: Йоан Зарков – 10. Б. клас

КЛУБ ПО ТВОРЧЕСКО ПИСАНЕ - 32

В настоящия брой публикуваме една от задачите в КЛУБА ПО ТВОРЧЕСКО ПИСАНЕ В 32.СУИЧЕ, ръководен от **госпожа Елена Христова**. Този път тя е свързана с темата за описанията в художествените текстове. Учениците трябваше да опишат как една сутрин отиват на училище и какво се случва там, без да използват глаголи. Вижте различните детайли от техния път и начина, по който ежедневието се превръща в изкуство!

Пореден ден

Утро. Жълти лъчи. Сънено дете.
Раница тежка. Чао, мил дом.
Трамвай червен. Хора чудати.
Спирката до даскало - мрачна.

Първи час - най-мъчителен.
Скука. Широка прозявка.
Мастило по ръцете. Драсканици. Задачи.
Голямо междучасие мечтано!

Съченици диви и ехидни.
Прозаявки и от техните усти.
Сън. Покой и мир. Блаженство.
Грубо побутване и забележка.

Звънец. Радостен вик.
Междучасие дългоочаквано и скъпо.
Пуш пауза. Клюки с другари.
Смях. Веселие. Проблеми отшумели.

Боряна Петрова XI клас

Изгрев, слънчеви лъчи. Аларма – включена, спряна. Сънливи очи, затворени, отворени, затворени и пак. Чаша 3 в 1, топла, мека, сладка. Измити зъби, нагристирано лице. Лъскави ключове. Бавен асансьор, мръсно огледало. Вятър студен, лют. Път заледен. Крачки – леки, бавни, внимателни. Препълнено метро, задушно. Пред училище – блъсканица. Сънливи очи, затворени, отворени, затворени и пак. Второ кафе – по-горчиво от първото. По-истинско. Поредна януарска сутрин.

Деница Петкова XII клас

Слънце-топло и ярко през процепта между завесите. Нежелана светлина в ранния час. Петър завит в мекото легло, с намръщено лице. Ден учебен, тежък и нещастен. Още в 7:30 сутринта тест по български. Несправедливост. Мъчение. Жестокост. Роптания напразни пред изтичащото време. Дрехи бързо, дънките от стола, червено плетено поло и по стълбите надолу. Закуска със сок и беж навън. Автобусът точен, на спирката по разписание. Момчето запъхтяно, едвам успяло. Виковете на госпожата при всяко закъснение, но не и днес. По-страшна съдба. Контролно.

Алекс Найденова XII клас

*Рисунка: Симона Гакова:

<https://www.facebook.com/groups/958859757840889/posts/2302209993505852/>

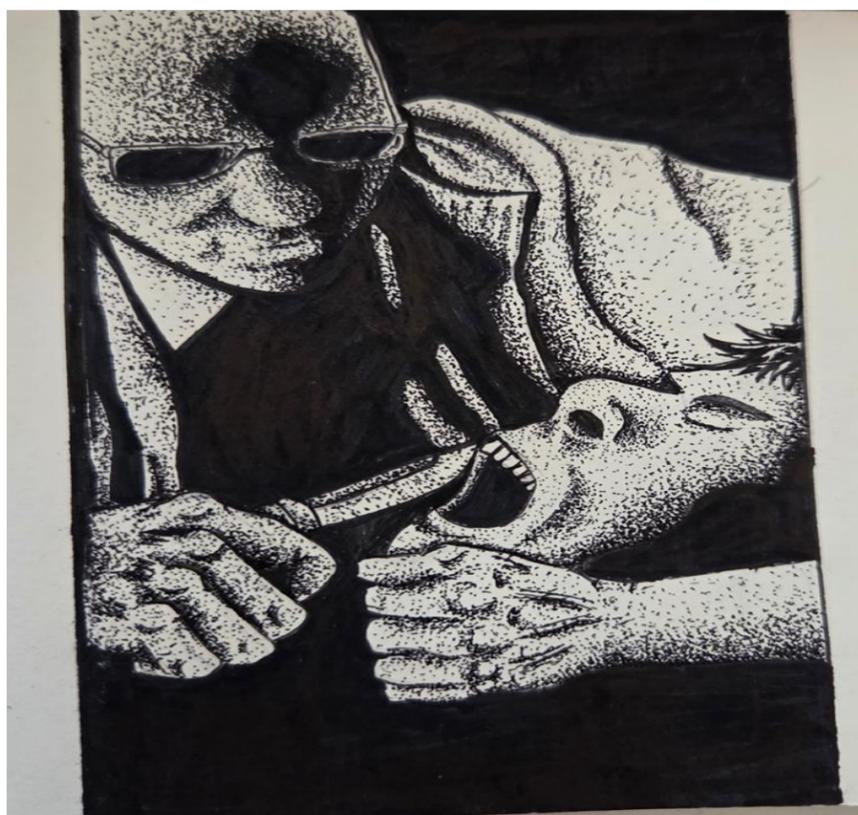

*Картина: Златно утро в цветовете: <https://www.dovido.bg/Izobrazhenija-na-izgrev-i-zalez/Kartina-na-platno-Zlatno-utro-v-cvetove>

– ЦИФРОВИЯТ ВЕСТНИК –

<https://www.youtube.com/watch?v=HC2CXJ5HHjg> – участие на автора в училищното радио „Междучасие“.

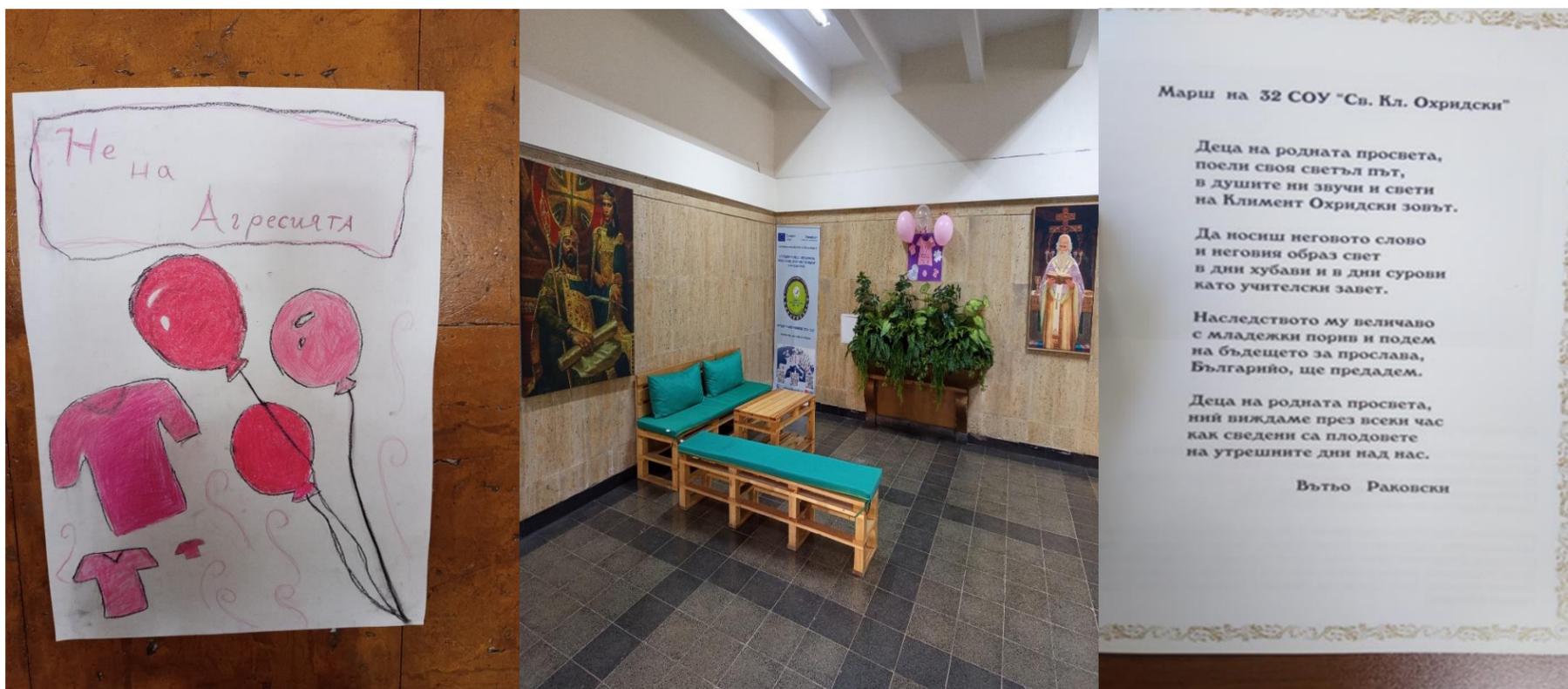
Рисунки: *Йоан Зарков* – 10. Б. клас

ЛОБО МИ Е... БР. 4. (24)

ТРАНСФОРМАЦИЯ НА КОРИДОРА: КОЛЕДЕН БАЗАР, ПРОЕКТНА ДЕЙНОСТ – ОЗЕЛЕНЯВАНЕ; НЕ НА НАСИЛИЕТО!

ЧЕСТИТА БАБА МАРТА!

СВОБОДАТА Е ОТГОВОРНОСТ!

Училищен вестник на 32. СУИЧЕ „Св. Климент Охридски“, свързан изцяло с живота, който протича на тази територия. Редакционна колегия: Мария Христова, Виктор Филипов, Йоан Зарков. Броят е приключен на 26. 02. 2026 г. Главен редактор на броя е Петър Михайлов – учител по БЕЛ.